

ל הוליווד!

חנה עדן-מסינגר

מסינגר, בשבוע יביתה. דקת הגוף בעלת העיניים החומות-כהות והעור המזומש, שיצאה מהארץ כנערה ישראלית רגילה, חזרה כתושבת הוליווד, שחקנית קולנוע וטלביזיה — תואר אליו נכספות נערות ישראליות רבות. חנה מסינגר-עדן הגיעה ארצה לחופשה קצרה בת כמה שבועות, כדי לחוג את הפסח עם משפחתה. זהו סיפורה האישי, סיפור דרכה והצלחתה של צברית בהוליווד.

קרוב לשנה עשיתי כל מה שיכולתי לעשות בארץ ולא היה יותר מה לעשות. בכסף שחסכתי חזרתי לאמריקה כדי לתת לעצמי את ההזדמנות החזקה. נסעתי לניו-יורק. ידעתי שזו העיר הרצינית של עסקי השעשועים, וכי בהוליווד יתיחסו ביתר כבוד לאחת עם נסיון קודם.

השגתי סוכן שחיפש עבורי עבודות. אולי הסוכן לא עוזר ממש עד שאת מתחילה בעצמך ועולה על דרך המלך. עבדתי בכל עבודה, כשלא מצאתי עבודה כרקדנית עבדתי כזמרת, וכשלא מצאתי עבודה כזמרת, עבדתי כשחקנית. כשלא היתה בכלל עבודה עבדתי בהפצת תקליטים.

בניו-יורק הופעתי בשירה לכתורות של סרטים, רובם מדרגה שניה או שלישית. עבדתי בתכניות, בעיקר עבור ארגונים יהודיים, ובשעות הפנאי למדתי. למדתי ריקוד אצל מל מטיקס, הרקדן שחיבר את הכוריאוגרפיה בסרט שבע כלות לשבעה אחים ושירה אצל פיטר הווארד, שאצלו למדתי גם דיקציה אנגלית. חברת תקליטים קטנה מאוד הקליטה גם תקליט משלי.

אולם כאן אירעה הפסקה של שנה בהתפתחות הקריירה שלי כאשר התחתנתי.

צער בעלי חיים במיאמי

וא היה פזמונאי ומחזאי ידוע. התאהבתי בו. לא חשבתי שהנשואים יפריעו לקריירה שלי, קיוויתי שתשרור הבנה בינינו. אולם הוא נזע ממני להופיע. אחרי שנה התגרשנו. אחרי הגירושים נסעתי לאי בהאי מה ועסקתי שם בדיג תחמימי בתור עוזרת לחוקר דגה. שם אספתי לי מבחר של שירי קליפטון, עמם חזרתי לניו-יורק וקיבלתי עבודה במודון הלילה לאקי פייר. זה מה שנתן את המפנה הגורלי לקריירה שלי.

אחרי שבוע, בא באחד הערבים למועדון מלחין ידוע. הוא היה ידיד של הסופר באר ("מה מריץ את סמיי" שולברג. באחת ההפסקות ניגש אלי ואמר שיש לו ההרגשה שאקבל תפקיד ראשי בסרט, משום שאני בדיק וק הטיפוס ששולברג תיאר בספרו ומחפש אחרי. חשבתי שהוא עוד אחד מאותם ליצים שתמיד מבטיחים. להבטיח זה הדבר הכי קל בעסקי שעשועים ולומדים לא להאמין, להגיד תודה ולשכוח.

היה לי מזל שלא העלבתי אותו בתשובתי. ברג, הוא סיפר לי שהוא מחפש קרוב לשנה נערה לתפקיד ראשי בסרט שנושאו חבורת צער בעלי-חיים במיאמי במחצית המאה.

הוא אמר שהוא זקוק לטיפוס של מרדנית, נערה ארצית וחברה-מנית. הוא אמר שזאת בדיוק אני, והוא רוצה שאכיר את הבמאי ואת אחיו, המפיק. לא האמנתי להם גם אז למרות שכמעט נפלתי מהתרגשות. הייתי בת קופה של חוסר אמון מוחלט, בעצם שכחתי או שרציתי להיות שחקנית והחלטתי כבר שהקריירה שלי היא זמרת.

באז שאמר לי "את בדיוק הבחורה עליה כתבתי", הציג אותי בפני המפיק והבמאי. הם נתנו מיד את האו. קיי. שלהם. אפילו לא רצו לבחון אותי. אמרתי: "איך אתם יודעים שאני מתאימה?" פחדתי שאכשל. אמר לי: "אל תדאגי, יש לנו כבר נסיון בדברים כאלה."

אפילו כשחחמתי על החווה לא האמנתי למה שקורה אתי. שחקניות מנסות במשך שנים להשיג איזה תפקיד קטן, ואני בכמה רגעים קיבלתי תפקיד ראשי בסרט מדרגה ראשונה של האחים וורנר.

תוך שבוע התחלנו לעבוד על הסרט בו השתתפו ברל איבס הזמר וקריסטופר פלמר כשחקן ראשי. בעוד שהעבודה על סרטים מסוג ב' רג' נמשכת כשבוע או עשרה ימים, עבדנו על הסרט ארבעה חודשים. לצערי רנו, הוא לא יצא בדיוק מה שקיח ממנו. במקום לעזור אחד לשני, העמידו יצרני הסרט מכשולים אחד לשני. כל מה שלא צריך היה לקרות בסרט קרה שם. בחזרה-החיתוך התברר שהסרט ארוך בדיוק פי שניים מהרצוי. הוציאו את רוב העלילה מהסרט והוא נשאר כמעט חסר תוכן.

(המשך בעמוד 14)

שאיני לי מפתחות. פשוט לא ידעתי מה זה. הם צחקו וביקשו ממני לומר לפסנתרן איך ללחן אותי. אמרתי לו: אני אשיר ואתה כבר תמצא מתי להכנס. שרתי שיר צרפתי, סוף-סוף הייתי חניכת בית-ספר אליאנס. הפסנתר לא ליווה אותי בכלל, הוא לא מצא באיזה טון. להפתעתי לא אמרו לי ללכת לכל הרוחות. הם החליטו שבחורה שיש לה אומץ להופיע כך מוכרחה להיות טובה. הופעתי בהופעת חובבים וזכיתי בפרס. כך הפכתי לזמרת. שרתי בצרפתית, באנגלית ועברית. אותו זמן עסקתי גם בעבודה כדוגמנית. ואז התחילו להציע לי הצעות.

נבהלתי נורא. לא האמנתי שזה ילך לי כל כך קל, וכשזה הלך התחלתי לפחד מזה. הייתי תחילה נורא בטוחה בעצמי ונורא חצופה. חוץ מזה נמאס לי כל העסק שם והתגעגעתי הביתה. אמרתי למציעים: תחכו עד שאחזור. הם צחקו.

לא בתמונות עירום

אחרי חצי שנה של העדרות חזרתי ארצה, במטרה ללמוד בתל-אביב. רציתי לרכוש נסיון בתיאטרון מתוך ידיעה שזה יעזור לי. שעששיו אוכל לעשות מה שאני רוצה. טעיתי. הורי שוב התנגדו לכך. ותל-אביב זאת לא לוס אנג'לס. בתל-אביב יכולים הורי לבוא כל רגע ולעשות בושות. עבדתי במכון השרירים של אחי, הורכתי במכבי והייתי דוגמנית-צילום. נשארתי בארץ אחרי מספר שעות הוא חזר עם באז שולי

הגונה אסור לה להיות שם. הם לא היו מוכנים לעזור לי למקצוע. לקחתי אוטובוס מניו-יורק לקליפורניה, להוליווד.

שירה בלי מפתחות

לי כמה מכרים בהוליווד. בעיקר מועבדי הסרט עושה ההחלטות שזמננו בארץ בהשתתפות קירק דוג'רזום הייתי נלחית לעובדי ההסרטה תי בעבודתם כצופה מהצד. זה מה לי בעצם את הרעיון הכללי לשאוף נמאית סרטים. שני הטכנאים שהכרתי באותה תקופה בהסרטה בהונולולו, לחו את הנערות שלהם לקבל את פני מקופה קצרה עברתי לגור בבית מעין בית חלוצות הוליוודי —

מסוג מיוחד במינו. שם — כמובן וברוקלין טוב מאוד את טיבן ותוהים לך אם את בסדר מבחינה מוסרית, אך לחיות ללא תשלום במשך שלושה מתוך הנחה שבמשך זמן זה תסתדרי זירי את החוב. כך גם היה. התחלתי בעיקר עם ארגונים יהודיים. ראיתי 'א' עוזר לי הרבה בקידום מטרתי, ני לחפש עבודה בטלביזיה.

ני למבחן, כשהגיע תורי אמרו לי רושות יותר רקדניות. ידידי הפצירו ה איכפת לך, תגידי שתשירי. אז אני זמרת. הכניסו אותי למבחן אותי באיזה מפתח אני שרה. אמרתי

היית חנה עדן בתפקיד הראשי בסרטה של חברת ורנר רוח מעל האברגלדס, שנקרא בעברית מעבר לגבעות. השחקן המופיע יחד עמה, הוא קריסטופר הראשי הוא ברל איבס. למרות שהסרט היה גרוע, זכתה חנה לביקורת חיובית.